

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

FIRAS Y FESTAS.

¡Forasters, bons y baratos!
Aquest deu ser, si no es, lo crit de las firas de aquest any. Forasters que de tant bons cauhen á la trampa, y baratos, porque suposant que n' han de venir de totes las parts del mon més de 30.000, y havent recautat ab prou feynas y seguint tots los reconets la Junta de firas, unas 15 mil pessetas, encare no 'ns surt á mitja pesseta per foraster.

De tots modos las firas s' han de fer y 's farán. ¡No 'n faltaria d' altre!

Barcelona, la segona capital d' Espanya, no pot quedar endarrerida sobre aquest particular y posarse pèl dessota del últim poblet del plá ó de la montanya.

Ja ha sortit lo programa, y fins s' ha fixat pèls pobles.

Es un paperás inmens ab lletras de varios colors, de manera que un pagés que jo conech l' hi deya á la seva dona:

—Tuyas, d' alló d' anar á Barcelona que tenias pensat t' n' haurás de desenganyar.

—Y aixó Blay.

—Perque succehria pitjor que l' any passat. Antany no varem trobar estada á cap hostel, y aquest any no

hi trobariam llensol. Los barcelonins son aixis d' aquesta manera. Tots se 'ls han fet mal bè per enganxarlos á las cantonadas.

De totes maneras, pensi lo que vulga en Blay hém de confessar una cosa, y es que 'l programa es d' aquells de gust y pochos quartos.

Com en las festas majors de fora que 'l dia de la vigilia 's menjan la freixura del bé ó 'ls menuts de la virám, aquí 'l dia 23 comensém ab un repich general de campanas, que fins me sembla que las campanetas dels pisos tocarán totes solas. Y si no tocan totes solas tocarán mogudas per la mà de algun d' aquells forasters que venen á Barcelona ab una pesseta á la butxaca y ab la mateixa pesseta se 'n tornan, després de regalarnos una gorra.

Darrera del repich, una cosa nova: 'ls gegants, trampas, nanos, drach de Vilafranca, etc., etc.

A la nit freginat de freixura....vull dir ensaig de las iluminacions.

Advertencia: las iluminacions son las mateixas del any passat; are vajan á saber si 'l servir los anys anteriors, no equival á un ensaig d' aquells més fastidiosos.

Hi há que tenir en compte, no obstant, que lo que l' any passat era un xiquet lluhit, aquest any ja no t' color, y que las iluminacions que l' any anterior s' extenian per totes las Ramblas, aquest any no passan de la del Centro, de manera que tindrem unas iluminacions disminuïdas y desllustradas.

Lo dia 24 ja es una altre cosa: primer de tot una alborada, *dispertando al vecindario*. (Los qui tingan son á las orellas, ja 'u saben, que no vingan pas.) Després alló de sempre: gegants y nanos. Més tart, á las 9 inauguració del arch del sombrero Sellarés, que algú 's figura que será tant baix que no servirá sino per aixafar tarots y ferne comprar de nous.

Desseguida un ofici á la Mercé pagat per l' Ajuntament, tant aficionat á aquesta classe de ceremonias, que ja fá temps acredita aquell antich refran: *Home de molts oficis, pobre segur*.

Inauguració dels pabellons industrials del Passeig de Gracia, com si per vendre no servissen més las botigas, sobre tot si son céntricas.

A la tarde corrida de toros, pagant, y professó á càrrech del Ajuntament, també pagant nosaltres, no sé si del fondo de calamitats públicas.

A la nit iluminació á la Rambla y á Plá de Palacio ab llum eléctrica del Escuder, y balls d' embalat.

Escenas de la *Pubilla del Vallés*.

¿Qué no vamos á dinar?

Dia 25, rescalfat del dia anterior: gegants, nanos, moixigangas, balls als embalat é iluminacions.

Dos cosas novas: colocació en la galeria de catalans

ilustres dels retratos de Balmes y de Pau Claris, que no sé en bona fé si l' haurán tret de alguna fotografia del sigle XVII, y un petit castell de foch á la plassa de Sant Antoni.

La junta vol contentar á tothom, y comensa per Sant Antoni.

Que Sant Antoni la guardi de pendre mal.

Lo dia 26 la Junta viu de la caritat que l' hi fan l' empresa d' ayguas de Llobregat, construhint una font lluminosa á la Plassa de Catalunya; l' empresa de la plassa de toros donant una corrida, y la societat Romea celebrant un certámen.

Vels'hi aquí un dia ben aprofitat y que no l' hi costa cap quarto.

A última hora 's diu que l' empresa de las ayguas no construeix semblant surtidor.

Lo demès del programa va acabant en punta.

Corridas de burros (¿qui serán aquestos?) y serenatas dels coros lo dia 27.

Un gran torneig (tot es gran en lo programa) 'l dia 28. En aquesta ceremonia que s' ha de realisar imitant rigorosament als antichs, si guanya com es posible 'l Guerxo de la Barceloneta, desitjariam saber qui será la dama que l' hi donará sa blanca mà y un títol de noblesa.

Festa marítima 'l dia 29, y ademès un ball de gala per sufragar los gastos de las festas. Per aquest ball de gala se suplica als forasters que no 's descuidin de posarse al barret lo plumero d' espolsar los mobles.

Per últim lo dia 30 inauguració de la *casa de lactancia*.

Los que hajan vingut á las festas s' haurán atipat de tal manera; que un dia de llet no 'ls vindrá gens malament.

Aquí tenen lo programa.

Comensa y acaba ab cosas de criatura.

Comensa ab gegants y nanos, y acaba ab una casa de lactancia.

Desd' are sé jo qui farà més ganancia: 'ls botiguers de gorras de cop y de bergansins.

P. DEL O.

NOCTURNOS.

I.

DESENGANY.

La lluna, tranquilament, fá sa via embolicada ab la débil llum que escampa per l' espay.

Es una nit de Juny, la de Sant Joan.

Un subjecte, tot cap-ficat, surt de una travessia de la

plassa de Sta. Ana y camina cap al Paseig de Gracia; pero com si la molta gent que hi ha li fos molesta, s' interna per l' Ensanxe fins a trobar lo Torrent de «l' olla». Llavors hi baixa, y.... torrent en-lla y cap darrera «ls Campos amunt hasta arribar a las primeras casas de Gracia.

Per últim s' atura davant d' una d' ellas, en la qual hi ha un terradet un poch elevat, qual terrat dona al mateix torrent, y se senta a un marge que si bé no 's podia veure lo que a dalt pasava, se podia mitj entendre s' hi havia algú que hi parlés. Lo subjecte para l' orella.

Paraulas carinyosas sortides de la boca de una nina (puig se comprenia per la aflautada veu que las deya) desde aquell puesto s' entenian, las quals eran contestadas per débils murmulls, que 'l minyó en qüestió pensá qu' eran ditas poch-a-poch per temor de ser sorpresos. Un cop crehuá per son cap eixa idea, ja no 's pogué contenir.

«Oh, perjura infame! ¿aixó es lo que mil voltas m' ha jurat? exclama: ja me ho temia..... sino que me 'n hi volgut convense, pels meus propis ulls, y al fi veig que es una trista realitat!

S' aixeca desesperat dirijintse vers lo terradet, s' hi enfila per medi de una porta vella que hi havia arrencada a la paret, y troba la donzella estretament abressada ab un gosset d' aigua.

Era que prenía la fresca y per distreure's feya festes al animal, dihentli frases de carinyo.

II.

MISTERIS.

Tocan las dugas de matinada.

L' escena passa a un carrer del Poble Sec.

Lo cel, com si hagués pres flors cordials, llensava unas gotas de suor, tant grossas com las que treu un contribuent, quan se veu lo taló de la contribució al davant.

Pel cap-de-vall del carrer y de la direcció de Barcelona apareix un bulto bastant voluminós, que resulta ser un cotxe tirat per dos caballs, sense picarols, caminant ab molta precaució. Sentats a la delanterera hi van dos homes.

Aixis que arriba a mitj carrer lo cotxe para y 'ls homes saltan y mentres l' un desfá un manyoch de cordas, l' altre 's dirigeix a la porta de una torreta, que hi ha un petit senyal, que ja devia estar convingut; truca dos pichs y espera un rato.

Comensava a ploure més fort; un sereno, sense ni menos reparar ab lo cotxe, passa un poch més avall ab lo fanal mitj apagat y 'l xuxo a cues, recte com una bala cap al cobert d' un forn d' obra que hi ha allá la vora, per abrigarse de la pluja.

Lo subjecte que havia trucat ja s' impacientaba veient que no obrían, y entre dents anava dihentse:

—M' haurá enganyat?

Y torna a agafar lo picaporta y pica més fort.

«L que desfeya las cordas ja 's comensa a empipar: los caballs també pican de potas.

Al cap d' una estona s' entrevéu llum per las escletxas de la porta y una veu de femella respon:

—Ja vá.

Y s' entreobra una finestra que hi ha al costat del portal y gracias als débils raigs del llumet que portaba a la ma, se distingüeix lo rostre bastant cayó de la nena que havia obert.

Los homes de fora van respirar... y un d' ells va dirli:

—Ja 'm creya haver fet lo viatge en vá. ¿Ho tens tot arreglat?

La noya se va fer un pas enrera, y ab indecisa veu va preguntarli:

—¿Qui sou?

—Los de la Conductora.

—Bueno donchs... dispensin, no 'ls coneixia... Y crida a sa mare.

A la cuenta era que volian estafar un mes de lloguer, y aprofitavan aquella hora per desembrassar casa.

A. SOLÁ Y VIDAL.

EFECTE D' UN BANY.

Prénguin tots lo consell meu;
Are en aquesta estació,
Per més que fassi caló,
No vajin a mar per Déu.

Avuy per avuy fá un any
Que per ma fatal estrella,
Me dirijí a la Mar-vella
Ab l' intent de pendre un bany.
Tranquil anava nadant
Y quan ja feya dos horas
Me 'n vaig fins a las senyoras
Y 'm deturo al bell davant.

Quin modo de pendrer bany,
Me volavan las estonas...
En lo rompment de las onas
Ne veig una d' uns vint anys.
Faig un crit per trobá escusa,
Baixo a l' aigua, aixeco un péu,

Sento ¡Jezú! y ab la véu

Conegut qu' era andalusa.

Surto del aigua, 'm vesteixo,

Espero surti aquell peix;

Y fonent un pam de greix

A sa casa la segueixo.

Me digué: es V. criatura

De excuchar no tengo ganas.

(Semblavam dugas gitanas

Dihent la bona-ventura.)

L' endemà la torno a veure

Me formaliso y entesos,

En poch temps vam ser promesos:

A la fi me volgué creure.

Y així sempre adelantats

Varem seguit ab relacions,

Ab uns quinze dias bons

Nos trobém que som casats.

Me vaig trobá al cap de vall

En l' infern en lloch del cel;

Y per la lluna de mel

Una lluna de mirall.

Sempre 'l continuo torment,

Y malestar y malicia,

Si l' hi faig una carícia

En catalá, no m' enten.

Si parlém, movent los caps

Quan menjém, semblém dos muts;

Aném al llit, com puputs

Y en tot lo mèu troba taps.

Vaig esser molt avestrus,

Encar que 'l dirho no escaiga;

Vá tirar son am a l' aigua

¡Y ab sa sort vá pescá un llús!

¡Oh malehit tip de corra

Que aquell dia 'm vá costar!

Sabent com sè de nadar

Vareig negarme a la sorra.

De celos plena, ni un gos,

No puch donar may un pás

Que no 'm vinga ella al detrás.

¡Vaja es un viure horrorós!

Sempre 'm vigila a tot hora,

De tots mos passos s' entera,

Celos de la bugadera,

Crits, per la pentinadora.

Fins diu m' ha civilisat,

Tot lo vehinat s' esgarrafa.

¡Jo sí que hi tret bona rifa

Ab un any que soch casat!

Vé al llit: ¿Y porqué no l' alsas?

Fins lo dia que 'm sublevi,

Jo l' hi dich: ¿Com vols que 'm llevi?

¡Si te m' has posat las calsas!

Tip de viure ab tals amohinos

Ni posarme gras no 'm deixa,

Per venjansa sols m' engreixa,

Dantme sigrons y pepinos.

Me tracta com una fera,

Com si fos tancat als llims.

¡A mí al igual que als rahims!

M' ha atacat la filoxera!

Prénguin tots lo consell meu,

Are en aquesta estació,

Per més que fassi caló,

No vajin a mar per Déu.

EDUART NOVELL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Hem arribat a l' época de la transició, y per més que l' istiu fá com aquells vells que en l' últim periodo de la seva existencia es quan senten més ardor de jove, 'ls empressaris que no contavan ab aquesta genialitat, se disposan a cambiar de roba.

Aqui tenen al Tivoli sostenintse ab lo quarteto Svea, que cada dia canta cançons més típicas, y sarsuelas del antich repertori; y al Circo Equestre expriment l' últim such de la pantomima *Aladino*, mentres ne prepara un' altra ab lo titol de *Una fiesta chinesca*.

Lo Retiro ha cambiat d' espectacle. La companyia dramática s' ha despedit estrenant l' apropósit *Tanner* y representant a benefici de la Civill lo drama *Maria Antonieta* y 'l monólech *España è Italia*. Las bailarinas ja han fet lo farsell y are hi funciona una companyia de sarsuela dirigida pel conegut tenor Sr. Prats.

La companyia d' ópera del Español no ha presentat altra novetat que la ópera *Jone* cantada a benefici de la apreciable y simpática artista Sra. Bianca Montessini. La beneficiada, la senyoreta Bernardoni y 'l senyor Cherubini van salvarse: los demés artistas patian de una malaltia molt freqüent que se 'n diu, si no m' equivoco, falta de ensaigs. La batuta del mestre Sanchez vá esforsarse molt en dur la barca a port; pero l' aparell no estava conforme, y si no vá haberhi un naufragi vá ser perque 'l públich no vá voler.

La temporada de la tardor ja 's desperta. Al Principal sembla que 's prepara ab brillantés, estrenant las obras que s' han fet en dit teatro la eminent Marini acompanyada de la seva brillant companyia, la qual donará no més que unas 30 funcions.

La inolvidable Blanca Donadio, acompanyada del notable baix Meroles y altres aplaudits artistas, donará durant las firas y festes una série de funcions en lo teatro del Circo barcelonés.

Romea obra 'l dissapte vinent las sévas portas ab companyia castellana y catalana, com de costum. En-

tre las obras que déu estrenar aquesta última s' hi conta *La bolva d' or* que vá quedar per ensetar en l' última temporada.

Finalment dos corridas de toros confiadas a n' en Lagartijo, ab *ganao* de Carriquiri y de Salido, prometen bonas emocions als aficionats a aquesta mena d' espectacles.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Se celebraba a Paris dias endarrera un dinar oficial, y 'l príncep de Gales estava segut a la dreta de la senyora de un dels nous excelencias de la república francesa.

Pera entaular conversa 'l príncep preguntá a la seva vehina si tenia fills.

—¡Cuatre, senyor! vá respondre ella ab vivesa. ¡Y quins cuidados y treballs pera criarlos, y encare 'ls que 'm quedan que pasar pera donarlos una colocació. Vaja, príncep, vos que teniu fills ¿qué penséu ferne? Aixó tal vegada podrá donarme alguna idea.

—Senyora, vá respondre ab la major serietat lo príncep de Gales, respecte del més gran penso dedicarlo a rey d' Inglaterra.

Un malalt madrilenyo plé d' aprensió vá enviar a buscar al metje precipitadament.

—Ay que 'm moro, no hi ha remey, senyor doctor, vá dirli al veure'l al arcoba.

Lo metje 'l pulsá, l' examiná y l' hi digué:

—Vaja, no tinga por, que a vosté l' hi queda encare més temps a viure, de lo que ha viscut fins are.

—Pero que no véu que ja tinch xexanta anys?

—¿No més? Donchs cregui... que al ménos viurá fins que 's construeixi la Necrópolis.

L' autor d' aquesta frasse, es lo conegut doctor Cervera.

Un italiá, gran tocador de trompa anomenat Trabucco, vá pendre part en un dels atentats contra la vida de Napoleon III.

Lo president del tribunal que vá judicarlo, després de declarar que quedava condemnat a la pena de presó perpétua, l' hi preguntá si volia dirigir alguna súplica encomenantse a la clemencia del Emperador.

—Sí, respongué Trabucco.

—Formuléula, exclamá 'l president.

—Ja que 'm condemnan a presó perpétua, voldria demanar que al ménos me tornessin la trompa per entretenirme.

LO PROGRÉS.

DE TABOADA.

Lo primer dia que de ma aymada formal vaig serne lo seu promés, volguí besarli sa ma agraciada, y 'm vá respondre molt enfadada:

—¡Insolent! ¡Vagi! ¿Per qui m' ha pres?—

Als quatre dias que ab ma promesa solets estavam en un quartet, mon cor ja n' era del amor presa; volguí abressarla, y 'm digué ofesa:

—¡Fassim 'l obsequi d' estar quiet!—

Un any cumplia que ab fé ditxosa nos cambiabam lo nostre amor, quan vaig besarne sa galta hermosa, y 'm vá respondre molt tremolosa:

—¡Aparta't, veste'n, qu' hasta tinch por!—

Avuy qu' es méva, que molt l' estimo, y ella 'm professa un amor gegant, las abressadas no l' hi escatimo y 'm diu mil voltas ab tendre mimo:

—¡Ves ab cuidado! ¡Pot sè 'ns veurán!—

BALDONERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

Prou hauria desitjat jo continuar publicant la série d' articles sobre 'ls jesuitas, extrayant los datos, com en lo número passat, del magnífich libre que *Ignacio de Lozoya* acaba de publicar a Madrid.

Pero he sabut que 'l govern s' ha enamorat d' aquest libre y l' ha recullit, y 'l mèu, com que me l' estimo, me l' hi tancat ab pany y clau, y ja no 'l trech per ningú.

Tractantse de jesuitas no poden ferse bonas obras.

Una idea se m' acut. * *

Ja que 'l govern recull un llibre que en últim resultat no conté res més que las máximas tretas de las obras dels mateixos jesuitas, se desitja saber quin dia reculliran als jesuitas, autors de aquestas máximas?

Jo crech que hi ha una cosa pitjor que aquestas máximas, y es l' existència de una societat capás de practicarlas.

Lo café de Colon que acaba de inaugurarse es un crostissám d'or.

Un concurrent exclamava:

—Qualsevol diria que Colon vá descubrir lo Perú.

—No, responia un altre, Colon vá descubrir l' Amèrica y l' amo d' aquest establiment ha descubert lo café a ral y mitj la tassa.

Rigurosament històric:

La cusina de un amich mèu s' ha determinat a entrar monja en un convent de Girona.

Aixó no té res de particular, perque tothom está exposat a tenir una cusina per aquest istil, aficionada a vestir imatjes.

Lo particular del cas, es que aquesta bona xicota era una mica desdentegada y que al convent no han volgut admétrela, sino provehida de una bona dentadura postissa.

Y are vostés, si poden, averigüin de que dimoni l' hi serveixen las dents a una dona que tracta de dedicarse a la vida contemplativa.

Un recort de las eleccions passadas.

Un amich nostre 's coloca a la porta de la secció segona del districte quint, y no 's mou un péu mentres duran las eleccions. Vá contant als electors que hi entran y arriba a sumarne un total de 24.

Y no obstant, al ferse l' escrutini ván sortir del urna 110 papeletas.

Com que la major part dels electors eran municipals y guarda-consums que votavan tres y quatre vegadas y entravan visiblement embrasats, algú s' explica 'l miracle.

Se sospita que las papeletas qu' entravan a l' urna estavan embrassadas com ells.

A Sitges, mentres un capellá celebrava 'l gran sacrifici de la missa, los lladres varen robarli 400 duros ab unsas d'or y 100 més ab altras monedas.

Los lladres podian dirli:—«Fiate en la Virgen y no corras.»

En un anunci que trobo a la quarta plana de un periódich francès hi llegeixo lo següent anunci de una botilleria:

Jerez, 2 franchs; Jerez vell, 3 franchs; Jerez extra, 4 franchs; Jerez dels prínceps, 5 franchs—Verdader Jerez, 10 franchs.

Los francesos, per anunciar son de la pell del dimoni.

Y en proba de aixó, aquí tenen un altre exemple: Una senyora molt ben vestida y que fins anava ab carretela vá entrar a una botiga de modas y se 'n duya dissimuladament y sense pagar una magnífica pessa de blonda.

No vá anar prou llesta y la ván sorprendre y entregar a la policia.

L' endemá l' amo del establiment vá publicar un comunicat-anunci en tots los periódichs, explicant lo fet ab tots los detalls, y anyadint:

«Es de advertir que aquesta dama que se 'n duya la blonda, es marquesa perfectament titulada, lo qual dona una proba de la distingida clientela del nostre establiment.»

En uns baixos del Carrer de Girona, n.º 78, los neos hi han montat una exposició de reliquias.

Sis mil reliquias s' hi contan, veyents'hi ossos de mártirs, unglas de sants, y fins (aixís ho diu l' encarregat de ensenyarho) un drap empapat ab la llet que vá mamar Jesu-Crist en los virginals pits de Maria Santissima.

També hi ha una safata en lo qual los visitants hi tiran lo que tenen per convenient, y aquesta es la reliquia més positiva.

Hi falta un manyoch de llana del anyell de Sant Joan y un altra reliquia.

Un veterano de la guerra del set anys carrega de xacras. Llavors aquest podria dir:

Tot aixó son reliquias de la guerra.

Compareix davant de un tribunal extranger un jove acusat de un assassinat. Lo fiscal, gran amich de buscar las causas de certas perversitats, exclama en lo discurs d' acusació:

—Tal es, senyors, l' efecte de la lectura de novelas perniciosas.

L' acusat replica:

—Donchs entengui, Sr. Fiscal, que jo no sè de lletra.

Hi vist lo prospecte de una pelegrinació que pensan fer los francesos a Sant Jaume de Galicia.

Está escrita ab lo foch del entusiasme, y en ell los conceptes religiosos se barrejan ab las promesas de un viatge llarch, cómodo, curios y barato.

«Veurém Madrit, la capital hermosa, Toledo, la ciutat de l' Edat Mitja, Sevilla.... (Aquí per un descuit no parla de las andalusas de mirada assessina.)

Per fer més bonich hauria de dir: «Onze curacions per semana.—Un plat dols per dinar.—Aparició probable de la Verge Santissima.—Una botella de vi cada ápat etc., etc.»

Y pensar que Jesucrist vá treure als mercaders del temple!

Pero ¡qué volen ferhi! Jesucrist no vá atinar en tot, y vá deixarse oberta la petita porta de la sagristia.

Tres máximas per acabar:

Es precis que 'ls vells s' abstingan de concorre a las reunions dels joves. Si fan lo jove están ridiculs, y si fan lo vell fastidian als altres.

La noblesa ha cregut que s' immortalisava trasmetent los títols de pare a fill; precisament aixó l' ha morta.

Qui 's complau ensenyant la dona als seus amichs. no sab lo qu' es amor, sino amor propi.

QUÈNTOS.

Un partiquin de un teatro de vers que guanyava un duro diari se presentá al impressari y l' hi demaná aument de sou, alegant qu' era un honrat pare de familia.

—No hi ha inconvenient, digué aquest: a més del duro consignat en la contracta, estich tant content de tú, que te 'n donaré vint de propina cada dia, mentres se representi l' obra que tenim al cartell.

La obra en qüestió havia obtingut un éxit extraordinari, y l' partiquin vislumbrant la 100.ª representació, exclamá assombrat:

—¡Es possible!

—Si, digué l' impressari. Vint duros diaris. Mira, allá hont surts y dius: «Estoy de vena: acabo de ganar cien duros al ecarté, te permeto que digas: «Estoy de vena: acabo de ganar CIENTO VEINTE DUROS.»

Un home sencill explicava que havia deixat mil duros a un noble, y que l' hi costava molt de recuperarlos.

—¡Vols creure una cosa? deya. Aquest dia vá tenir la poca vergonya d' enviarme un lacayo tot plè de galons, portantme 25 duros a compte.

—Y tú 'ls vás pendre?

—Naturalment: ¡qué haurias fet en lo mèu cas?

—En lo teu cas, m' hauria quedat los 25 duros y l' lacayo.

Es ingénua la manera que tenen moltes criaturas d' entendre las cosas religiosas que 'ls hi esplican.

—¡Ahont está Deu, mamá? preguntava una criatura.

—Home, ja t' ho he dit mil vegadas, Deu está al Cel.

—¡Oh al Cel, al Cel... Jo voldria saber a quin carrer y a quin número.

Arriba a una fonda un senyor ab un tall de bacallá fregit a la butxaca, embolicat ab un paper.

—¡Qué vol pendre? l' hi pregunta 'l mosso.

—Portam un tall de llus fregit.

Lo mosso 'l serveix, y encare no gira l' espatlla, dessembolica 'l paper, posa 'l bacallá al plat y 's fica al llus a la butxaca. Verificat l' escamoteig, exclama:

—Noy ¡qué m' has dut aquí?

—Ay, ay, un tall de llus.

—Aixó es lo llus que serviu a n' aquesta fonda?

—Home, sembla impossible: si en tota la cuina no hi ha bacallá.

L' amo sentint la conversa:

—Ala, estúpit: quan lo senyor ho diu.... cambiali aixó tot desseguida!

Y aquí'n vá un altre del mateix género:

Era un tunela que necessitava sucre de terrós, y no 'n tenia.

Provehit de una paperina plena de moscas, entra a un café, 'n demana una tassa, tira un terrós a dintre, després una mosca, y ficant 'ls quatre restants a la butxaca, exclama fent lo cremat:

—Mosso ¡aquesta es la manera de servir lo café? Retira aixó de seguida.

—Ja n' hi portaré un altre.

—Massa seria de la mateixa cafetera. No estich per café ab moscas. Abur.

La escena vá repetir-se en vint cafés distints: quatre terrossos a cada café, total: vuitanta terrossos: una paperina de sucre.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Ma primera anant per fora desseguida trobarás, y es següé que a Barcelona molts que s' ho dihen hi haurá. Segona y tercera es nom d' un insigne catalá; y lo tot sostindrà sempre lo sant nom de llibertat.

UN FEDERAL.

II.

Quan lo cel está ben dos no té lo mèu content hu; en temps de tot sobre tot si plou no es bó per ningú.

ANTONIA SOLA.

MUDANSA.

Qui té ma primera es rich, jo segona pocas cosas, tercera en Europa está, may quarta una rifa bona.

CONCHA ANGULAR.

ENDEVINALLA.

Soch fill del vil interés soch ilustrat una mica; passo per carrers y plassas lo poca temps que tinch de vida.

BRUNO CLATELL.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla una festa; la 2.ª una forsa; la 3.ª un animal y la 4.ª un personatge antich.

EMILIA MAGRE.

CONVERSA.

—Miquelet, ¡vols venir a veure la professó?
—Gracias, noy, pero no puch.
—¿Per qué? ¡Aném, home!
—No que tinch d' anar a...
—¡Ahont? ¡y a qué?
—A buscar la...
—Enterats.

L' ALTRE EMILIA.

TRENCA-CLOSCAS.

Bisbé, Metjes, Raurich, Lauria, Angels, Ample. Ab los noms de aquels carrers de Barcelona, formar, ab las primeras lletas posadas en columna, lo nom d' un carrer, també de Barcelona.

UN XATO MALLORQUÍ.

GEROGLIFICH.

Primavera

D

Sara

Gossa : L

A Setembre Blat

N D

Barcelona.

MIQUEL XICRETA.

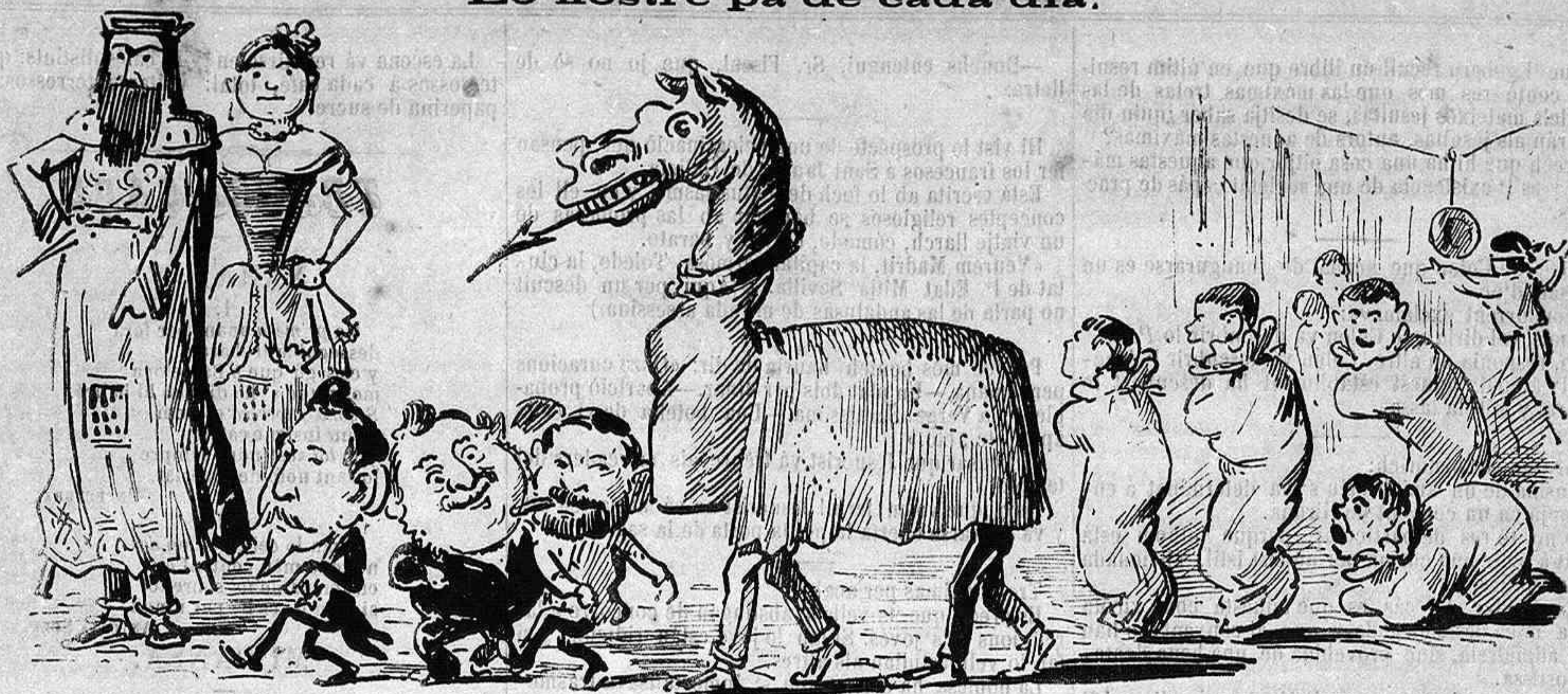
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Confusió.
2. IDEM 2.ª—Protest.
3. MUDANSA.—Llum, fum, pum.
4. ENDEVINALLA.—Un tap d' ampolla.
5. CONVERSA.—Llevadora.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Fransa.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Hospitalet.
8. GEROGLIFICH.—Val més ser un petit amo qu' un gran mosso.

FIRAS Y FESTAS DEL POBLET DE BARCELONA.

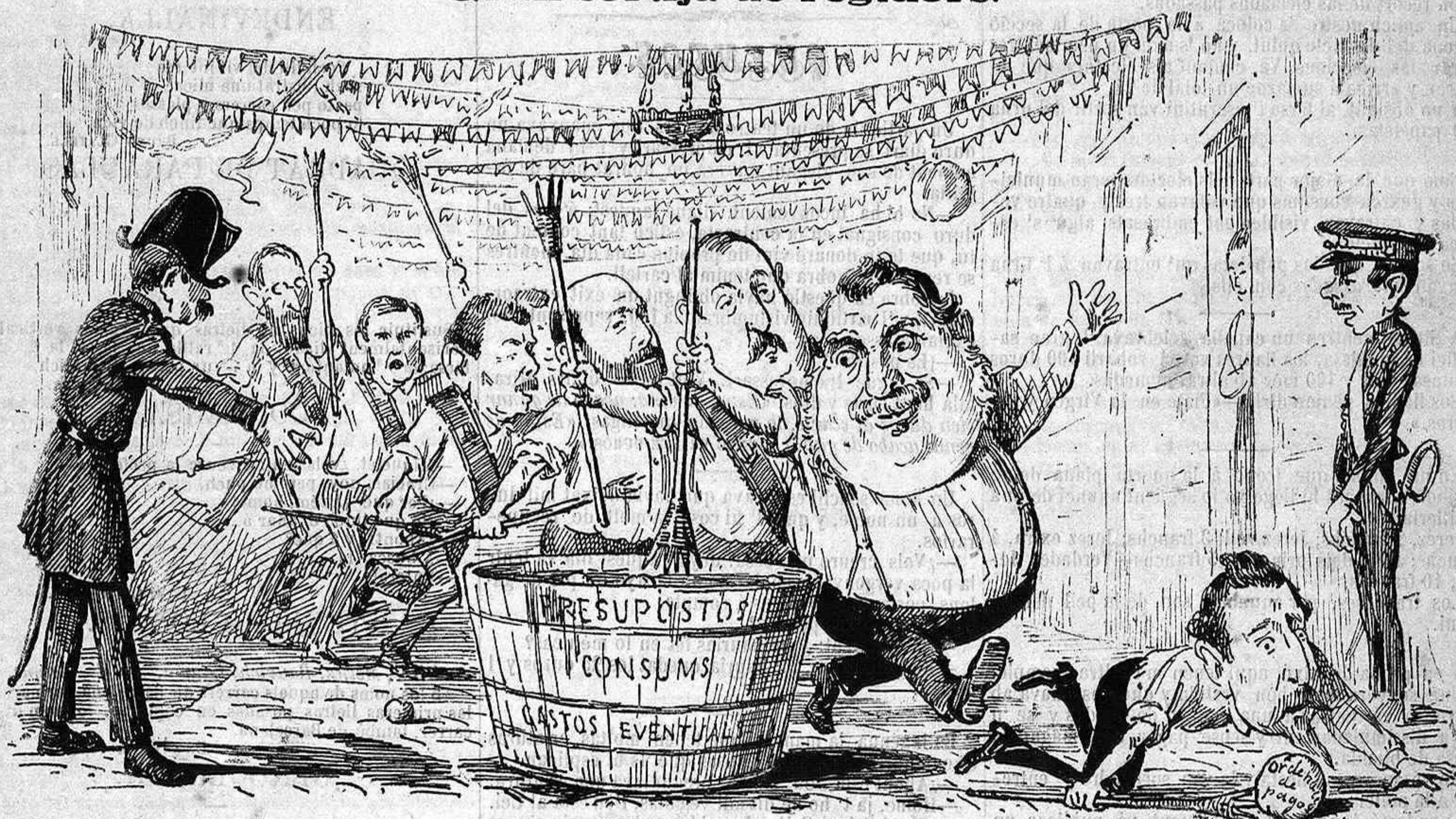
Lo nostre pá de cada dia.

La festa no será manca:
será de las mes brillants:

fins han de sorti 'ls gegants
y hasta 'l drach de Vilafranca.

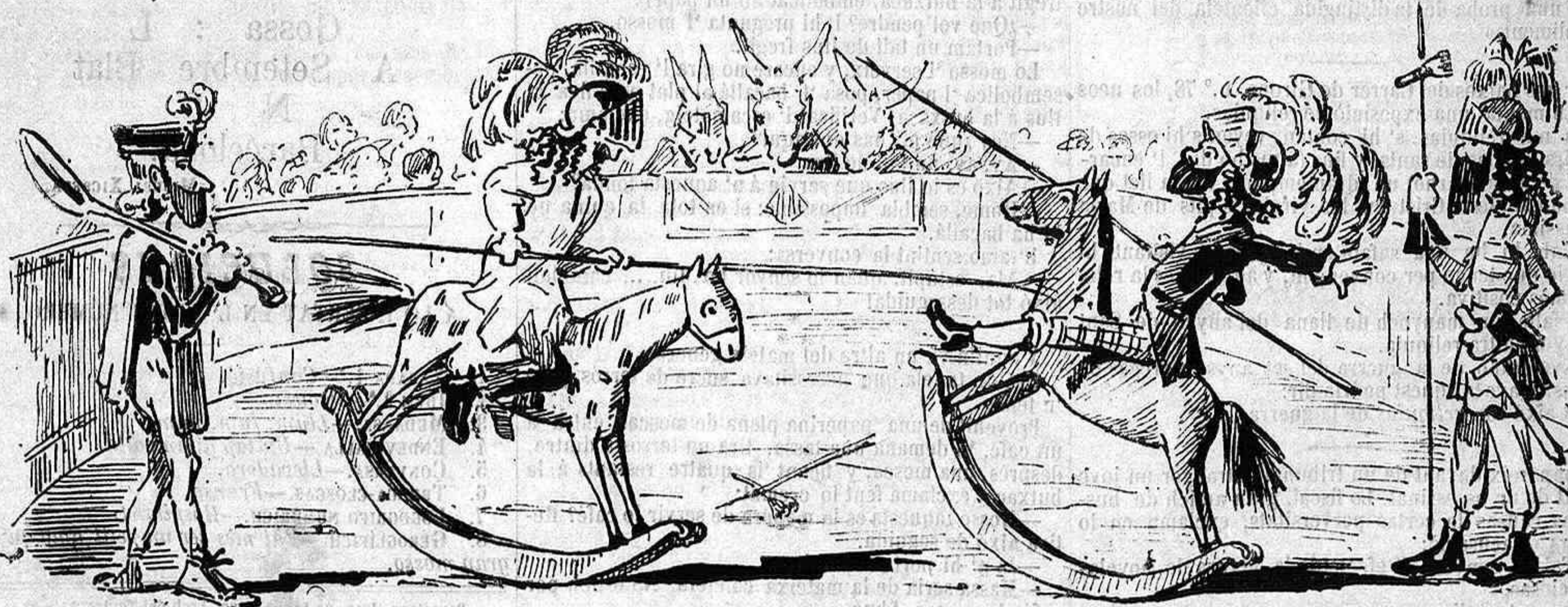
Gran sortija de regidors.

Es una cosa de broma,
á cada sessió la fan:

vaja després ja 'm dirán
qui es d' ells que 's queda ab la poma.

Gran TORNEO á la antigua usansa.

Y are als pobres forastés
per mes que 'ls digau torneu

dirán: «No 'ns engalipéu
y no tornarán may mes.»